

NRF PRZECIWKO PROPOZYCYJOM ZJEDNOCZENIA NIEMIEC

W odpowiedzi na radziecką ofensywę dyplomatyczną z przełomu 1957—58 r. rząd NRF wypowiadał się kilkakrotnie przeciwko propozycjom zjednoczenia Niemiec, w szczególności przeciwko projektowi konfederacji obu państw niemieckich. Rząd NRF powtarza sugestie przyjęte na genewskiej konferencji szefów rządów wielkich mocarstw z 1955 r., które przewidywały zjednoczenie Niemiec na zasadzie wyborów ogólnoniemieckich.

„Trybuna Ludu“ 1957, nr 350, relacjonuje wypowiedzi nowego ministra spraw ogólnoniemieckich w rządzie NRF Ernsta Lemmera. Zadania Ministerstwa Spraw Ogólnoniemieckich — oświadczył Lemmer — wynikają z założenia, że „naród niemiecki między Odrą—Nysą i Renem kiedyś się zjednoczy“. Jego zdaniem, niestuszną jest opinia, że jedność Niemiec stanowi sprawę samych Niemców, gdyż wiąże się ona zbyt silnie z wieloma innymi problemami stosunków między Wschodem a Zachodem. Lemmer dodał, że „podstawą do analizowania spraw przyszłości Niemiec jest prawda, iż główną i największą odpowiedzialność za obecną sytuację w Niemczech ponosi sam naród niemiecki. Gdyby bowiem nie było Hitlera i nie zaczął on awantury w r. 1939, państwo niemieckie nie zostałyby rozbite“. Za główne zadanie ministerstwa Lemmer uważa „znalezienie jakiegoś *modus vivendi* między obu częściami Niemiec w ramach wewnątrzniemieckiej koegzystencji...“

Zachodnioniemiecki dziennik „Die Welt“ zamieszcza informację o tak zwanym „czteroetapowym“ planie zjednoczenia Niemiec, opracowanym przez przewodniczącego komisji Bundestagu do spraw ogólnoniemieckich, członka kierownictwa SPD, Herberta Wehnera.

Plan Wehnera, mający na celu zbliżenie między obu państwami niemieckimi oraz zjednoczenie Niemiec, przewiduje następujące fazy:

1) stworzenie możliwości rozrachunkowych dla walut będących w obiegu w obu częściach Niemiec (w fazie tej konstytucje NRF i NRD oraz ustawy obu państw pozostają bez zmiany);

2) utworzenie wspólnego funduszu inwestycyjnego, z którego mogłyby korzystać oba państwa niemieckie;

3) wprowadzenie wspólnej waluty dla NRF i NRD oraz proklamowanie jedności Berlina;

4) ustanowienie jedności państwowej całych Niemiec.

„Die Welt“ podkreśla, że „niemiecka wspólnota gospodarcza“ jako pierwsza faza zjednoczenia będzie również interesująca dla wielkich mocarstw. Na uwagę zasługuje także fakt, że Wehner nie odrzuca w zasadzie idei konfederacji obu państw niemieckich, stojąc jednocześnie na stanowisku, że rząd NRF nie może ignorować faktu istnienia NRD. (a)

IUS TRACTATUUM KRAJÓW W NRF

Według „Frankfurter Allgemeine“¹, w NRF powstał spór między rządem federalnym a rządami krajów (*Länder*) co do uprawnień rządu federalnego w zakresie zawierania umów międzynarodowych dotyczących zagadnień, które należą do kompetencji krajów. Chodzi o kwestię zastosowania art. 32 Ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*). Artykuł ten brzmi następująco: „1) Utrzymywanie stosunków z obcymi państwami należy do Związku, 2) Przed zawarciem umowy, dotyczącej w sposób szczególny któregoś z krajów, należy we właściwym czasie zasięgnąć opinii tego kraju,

¹ „Frankfurter Allgemeine“ z dn. 29 XI 1957.